

og det er et Fingerpeg, en Vejledning. En særlig Reduktion i Priserne paa Medicin vil, om man saa siger „Hør“ nok saa mange Gange og derved viser sit gode Sindelag i saa Henseende, af praktiske Grunde være fuldstændig umulig. Jeg tror ikke, den kan gennemføres. Vi kunne vel være enige om, at Apotekerne skulle have et anstændigt Udkomme af deres Virksomhed. Der er ogsaa andre Forhold, som man ikke maa lade ude af Betragtning. Apotekerne ere saaledes under de nuværende Forhold forpligtede til i visse Tilfælde at udlævere Medicin paa Kredit, og det kan selvfølgelig ikke praktiseres, uden at være forbundet med Tab; thi det er selvfølgelig ikke Samsundets Velhavere, men tværtimod de mindre bemidlede, over for hvilke denne Forpligtelse kommer i Virksomhed. Der er ogsaa et andet Hensyn, nemlig Rabatten. For Øjeblikket er det jo saaledes, at Apotekerne maa give en Rabat, og det er en ikke ganske ubetydelig, til Sygehuse, Hospitaler og lignende Institutioner. Trykker man Prisen hyderligere, pincer man den ned til et Minimum, er det klart, at denne Rabat enten helt eller delvis vil bortfalde. Der er ogsaa det ejendommelige ved det, at selve Staten, der fastsætter Medicinaltaks-terne kræver sin Rabat og ikke den laveste. Den kræver tværtimod en meget høj Rabat af Medicinen til Militæretaten, Jærnbanevæsenet, Straffeanstalterne osv. Det vil selvfølgelig blive saaledes, som jeg allerede en Gang har paapeget, at naar man pincer Prisen saaledes ned, vil ikke alene den Rabat, der ydes fuldstændig privat, men ogsaa den tvungne, af Staten krævede, enten helt eller delvis falde bort. For Øjeblikket er det saaledes, at den velhavende Del af Befolkningen betaler en Overpris for sin Medicin, den betaler absolut mere for Medicinen, end den er værd. Men det putter Apotekeren ikke i sin Lomme, det bliver til Gavn for de mindre bemidlede i Samsundet. Følgen af en Reduktion i Medicinalpriserne og en Bortfalden af Rabatssystemet vil altsaa kun blive, at den velhavende i Fremtiden faar sin Medicin billigere til Skade for dem, der befinde sig paa Livets Styggeside. Det er vel næppe Meningen at reformere ad denne Vej, jeg for min Del vil hellere reformere den modsatte Vej.

Svad nu den lette Afgang til at erholde Medicin angaar, er det for Købstædernes Vedkommende ikke særlig besværligt at faa Medicin; derimod erkender jeg, at det for Landets Vedkommende ofte kan være noget besværligt, idet der ofte er ufremkommelige Veje mellem Patienten og Apoteket. Men det er dog klart, at hvis man vil etab-

lere en hel Mængde ny Apoteker, maa Hovedgrunden absolut være den, at man ønsker derved at etablere en hel Mængde ny Livserhverv for farmacientiske Kandidater. Jeg skal selvfølgelig indrømme, at efterhaanden som navnlig de større Byer udvikle sig, Befolkningen tiltager, og der bygges i Udfanterne, vil det naturligvis have sin Betydning, at der anvises de ny Apoteker en for-maalstjenlig Beliggenhed, hvorved der bliver en betvemt Afgang til Medicin. Men naar man gaar ud fra, at Hovedgrunden skal være den at skaffe selvstændige Livserhverv for Farmaciens Udøvere, maa man heller ikke lade ude af Betragtning, at efterhaanden som man etablerer disse mange selvstændige Erhverv, kugter man ogsaa gennem selve Lovgivningen en hel Del ny Udøvere til Farmacien i Fremtiden, end der har været i Fortiden, og som Følge deraf vil Kravet om selvstændige Erhverv ikke forstumme, men tværtimod forøges i Fremtiden. Det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgkreds udtalte sig paa en Maade, som om det var bedst, at det ene Medicinudsalg laa ved Siden af det andet ude paa Landet. Jeg har nu en anden Opfattelse. Jeg kender heller ikke saa lidt til Landbos forholdene, jeg er sødt og opraget paa Landet, og har bedøget mig meget under disse Forhold i hele min Levetid, i alt Fald for en Del. Efter mit Kundskab maa man tværtimod være meget varsom med at etablere flere Apoteker paa Landet. Man maa nøje agte paa, at man ikke giver de ny Apoteker en saadan Beliggenhed, at det ene skader det andet. Ethvert Apotek maa nødvendigvis have en saadan Beliggenhed, at det giver en passende Næring; hverken Publikum eller Farmaciens Udøvere er tjente med det modsatte. Ethvert Apotek maa have en saadan Virkefreds, at det kan arbejde som en egen, fuldstændig Virksomhed, og ikke blot være et Slags Medicinudsalg for de større Medicinfabrikker. Jeg tror ogsaa, at en saadan Handlemaade vilde være meget ubillig over for de farmacientiske Kandidater, de naa jo nemlig først efter et langt og besværligt Arbejde i Reglen i en Alder af ca. 45 Aar til et selvstændigt Erhverv, og det vilde da være meningsløst at anvise dem en Stilling, der kun kan aabne dem en hykkelig Tilværelse, i hvilken de ofte ville komme til bitterlig at fortryde, at de overhovedet have givet Afslald paa deres Medhjælperplads. Kommissionen har ogsaa faaet til Opgave at undersøge, hvorvidt det var ønskeligt, at de reelle Privilegier afløstes. Man er desangaaende ikke kommen til noget bestemt Resultat, og jeg for min Part tror, at man maa være tilfreds dermed. I Sve-